

עפ"ג 12595/01/16 - מועתז חזין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 12595-01-16

לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט כרמי מוסק
כב' השופטת שירלי רנר

מועתז חזין
על ידי ב"כ עו"ד ראבח

המערער

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד
המשיבה

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט איתן קורנהאוזר) מיום 11.11.15
בת"פ 55739-03-15.

כללי

1. המערער הורשע בניסיון גניבת רכב ושהייה שלא כדין ונדון ל - 12 חודשי מאסר בפועל, במצטבר לעונש המאסר אותו הוא מרצה, וכן שני עונשי מאסר על תנאי. הערעור מופנה כנגד חומרת העונש.

2. המעשים הם: בלילה שבין 1.10.14-2.10.14 ניסה המערער לגנוב רכב בירושלים, לאחר שהתפרץ אליו, תוך שהוא גורם לו לנזקים ובעת ששהה בתחומי מדינת ישראל ללא היתר כדין.

טענות הצדדים

3. ב"כ המערער טוען כי העונש שהוטל על המערער מחמיר עמו. מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא הינו מחמיר מדי, ואמור להתחיל מחודשים בודדים של מאסר ועד למספר חודשי מאסר. כמו כן, היה על בית משפט קמא להטיל עונש בתחתית המתחם או לחרוג לקולה ממנו, נוכח נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו של המערער. מדובר באדם צעיר, ומדובר בעבירת ניסיון ולא בעבירת גניבה. כמו כן, המערער ניסה לקצר את ההליכים ככל הניתן ולייעל את ההליך, ובכלל זה ויתר על כל העדים בתיק, ובסופו של דבר נחסכה גם עדות המתלוננת. עוד נטען כי אין הצדקה להטלת עונש המאסר במצטבר לעונש שמרצה המערער. הוסף כי נפלה טעות משפטית בגזר הדין בכך שהתייחס לסעיף 58 לחוק העונשין בדבר הפעלת מאסר מותנה באופן מצטבר, ועניינו של המערער אינו נופל לגדר סעיף זה אלא לגדר

סעיף 45 (ב) לחוק העונשין, הדין במי שנדון למאסר שעה שהוא מרצה מאסר אחר, על פיו הכלל הנו חפיפת עונשים, אם בית המשפט ירצה לחרוג מהכלל עליו ליתן נימוקים מיוחדים. בית משפט קמא קבע כי עונש המאסר אותו הטיל ירצה במצטבר לעונש המאסר אותו מרצה המערער כעת. עקב טעות זו בית משפט קמא לא נימק מדוע הנו קובע חריגה מהכלל. אמנם חלק ניכר מהערעור הנו תיאורטי שכן עכשיו המערער נמצא בחלק המירבי של המאסר המצטבר ונותרו לו שלושה חודשי מאסר בלבד. עם זאת בעניינו של המערער מוצדק להורות על חפיפה מלאה. המערער נדון ל- 13 חודשי מאסר בתיק אחר (גזר הדין הוגש לעיונו), והעבירות בהן הורשע באותו תיק בוצעו **לאחר** ביצוע העבירות נשוא הערעור. באה הפניה לאשר נקבע לעניין חפיפת עונשים, ולכך שנקבע כי הטלת עונש במצטבר לפי סעיף 45 לחוק העונשין הנו החריג לכלל, ובאה הפניה לפסיקה משווה לעניין חפיפה או הצטברות עונשים. לפיכך, עותר הסניגור לקבלת הערעור ולהורות על הקלה משמעותית בעונש המאסר של המערער.

4. ב"כ המשיבה טענה כי יש לדחות הערעור. נטען כי הסנגור מבקש לחזור להלכה ישנה, שכן טיעוניו אינם רלבנטיים לאחר תיקון 113 לחוק העונשין אשר ביטל את סעיף 45(א) לחוק העונשין. ברירת המחדל היא של צבירת עונשים כפי שבא לידי ביטוי בע"פ 7907/14. נאמר עוד כי סעיף 45(ב) שלא בוטל הנו סעיף טכני - פרשני. על כן טיעונו של הסנגור אינו תקף. עקרון ההלימה מחייב שלכל מעשה עבירה יינתן עונש הולם, ובעניינו מדובר על שני תיקים נפרדים ואין קיימת היום מגמת חפיפה. המשיבה מסכימה כי התייחסות בית משפט קמא לסעיף 58 הנה טעות אולם בגדר טעות קולמוס. לגופם של דברים נטען כי העונש שנגזר על המערער הנו סביר והולם לעבירת גניבת רכב שכן מדובר במכת מדינה. בעניינו אף מדובר בשהייה בלתי חוקית, לרכב נגרם נזק ונפגע הביטחון האישי. בית משפט קמא לקח בחשבון את הנסיבות המקלות ובית משפט קמא היה מודע לכך שהעבירות נשוא התיק האחר בוצעו לאחר תיק זה.

דין

5. דין הערעור להידחות.

אכן, כפי שטען הסנגור, בעניינו של המערער חלה הוראת סעיף 45(ב) לחוק העונשין שאז ברירת המחדל היא ריצוי התקופה הארוכה מבין השתיים: מאסר אותו הנאשם מרצה ומאסר נוסף שהוטל עליו בטרם נשא את מלוא עונשו (סעיף 58 עוסק בהפעלת עונש מאסר מותנה). יחד עם זאת, בית משפט קמא הצהיר בגזר דינו כי מבחינת הענישה הראויה יש להטיל עונש מאסר **המצטבר "למאסר אותו נושא הנאשם כעת"** (סעיף 6 א' לגזר הדין) כפי האפשרות המונחת לפניו במסגרת הוראת סעיף 45(ב) לחוק. מכאן, שמטעם זה, **לכשעצמו**, אין להוביל לשינוי תוצאת גזר הדין כפי שעתר לכך הסנגור.

לזכות המערער, יליד 1990, יש להתחשב בגילו הצעיר ובהשפעת מידת העונש שיוטל עליו. יחד עם זאת, המערער הורשע בניסיון גניבת רכב ובהשייה שלא כדין בתחומי מדינת ישראל. עבירת השהייה שלא כדין הנה עבירה הפוגעת בערכים של הגנה על ריבונות המדינה על גבולותיה ועל הבאים בשעריה, והיא אף עלולה להעמיד בסכנה את שלום הציבור ובטחונו. כמו כן, מדובר בעבירה נפוצה וקלה לביצוע, שאכיפתה קשה. המערער ביצע את עבירת ניסיון הגניבה בעת שהיה במעמד זה. לא בכדי קבע בית משפט קמא כי אין דינו של אדם הנכנס לישראל שלא כדין לצרכי פרנסה, כדינו של אדם הנכנס לישראל לשם ביצוע עבירות פליליות. כמו כן, המערער ביצע את עבירת ניסיון הגניבה בתעוזה רבה ובתחכום ניכר, כפי שפורט בכתב האישום, תוך גרימת נזק לרכב, ופגיעה בערכים המוגנים של רכוש הפרט ובטחונו האישי וכן פגיעה בכלל הציבור בהיבט של ההשלכות הכלכליות-ביטוחיות. בנוסף, לחובת המערער נזקף עברו

הפלילי שנצבר למן היותו בגיל 18 שנים, עת הורשע בשני מקרים שונים בעבירות ביטחוניות וריצה מאסרים בפועל, ובהמשך, שב וביצע עבירות של התפרצות לרכב וגניבה מרכב בסמוך לביצוע העבירות דנן, כשהוא מוכיח במעשיו כי לא הורתע מהעונשים שקיבל. לפיכך, בנסיבות דנן, העונשים שקבע בית משפט קמא מקובלים עלינו ולא מצאנו מקום להתערב בהם.

אשר-על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ג תמוז תשע"ו, 19 יולי 2016, במעמד ב"כ המערער, המערער וב"כ המשיבה.

שירלי רנר, שופטת

כרמי מוסק, שופט

**רפי כרמל, שופט
אב"ד**